

บทนำ

"พวกเจ้าคิดจริงๆ หรือว่าฆ่าตายแล้วก็จะได้เป็นอิสระ"

บุษบุษยามแฝงความสุภาพนุ่มนวลเล็กน้อยหยักยิ้มอย่างนึกสนุก ครามครัน ดวงตาสีดำมองกวาดไปยังผู้ที่หมายปลิตชีพเขาให้ดับดับทีละคน ตั้งแต่เฟิ่งหมิงเสียง อวี๋ซังหยวน พัวอวี่น ตลอดจนซือฉูโหว่ที่เขาไม่เคยระวัง ระไวคนนั้น

เสื้อคลุมปักลายสีดำเปียกซึมเป็นวงจากบาดแผลที่อกซ้าย แต่ดวงหน้า ไร้สีเลือดกลับปราศจากความเจ็บปวดใด ๆ เขากุมกระบี่คมกริบที่ปักอยู่ ตรงอกด้วยสีหน้าเบิกบานพลางส่งเสียงหัวเราะแผ่ว ๆ กับซือฉูโหว่ซึ่งเป็น ผู้ลงมือสังหารอย่างไร้ความปราณี

"ต่อให้ฆ่าตายแล้วจะมีอันใด"

"พ่อบุญธรรมตาย ไม่รังแกหมิงเสียง" สุ่มเสียงอ่อนเบาระคนความ มุ่งมั่นไว้จาง ๆ

"อ้อ? เพื่อเฟิ่งหมีงเสียงผู้เดียว เจ้าฆ่าได้กระทั่งพ่อบุญธรรมที่เลี้ยงดูเจ้ามาสิบปีกับมือเขียวหรือ"

"ข้า..." ซื่อภูโซ่วลั่งเลใจชั่วครู่ ก่อนจะหันหน้าไปมองหนุ่มน้อยซึ่งเป็นหญิงปลอมกายเป็นชายคนนั้นแวบหนึ่ง แวบเหม่อลอยผุดวาบขึ้นกลางนัยน์ตาคู่งามขณะพูดซ้าๆ ด้วยเสียงจิ้งง่า "หมีงเสียงดีต่อข้า ฉะนั้นข้าไม่อาจปล่อยให้คนอื่นรังแกนาง แม้แต่พ่อบุญธรรมก็ได้ ฉะนั้นพ่อบุญธรรมตาย หมีงเสียงจะดี"

"อา ในบรรดาลูกๆ ที่ข้าเลี้ยงดูมากมีแต่เจ้าที่ได้ตั้งใจที่สุด พ่อบุญธรรมภาคภูมิใจในตัวเจ้าจริง ๆ..." น้อยครั้งนักที่เขาจะเป็นฝ่ายแตะเนื้อต้องตัวผู้อื่นก่อน แต่สุดท้ายก็อดลูปแก้มซื่อภูโซ่วเบาๆ มิได้ เขามองดูแก้มนางเปื้อนโลหิตตนเองด้วยความพิงพอใจ ยามที่ดวงตาสีดำแฝงเสนห์ชั่วร้ายฆ่าเลืองมองสตรีในคราบหนุ่มน้อยผู้นั้น รอยยิ้มขยายกว้างขึ้น "หมีงเสียง เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่หรือ" มาตรการมูมปากเขามีโลหิตไหลรินออกมาไม่ขาดสาย หากแต่ยังคงไว้แว่วจะสิ้นใจอย่างตีเฟิ่งเป็น "เจ้ากำลังคิดว่าต้องระวังมิให้ข้ากระโจนตัวลงแม่น้ำรี เพราะข้าไม่เหมือนฝูเอ้อร์ แต่โรมานางร่างกายอ่อนแอ ข้าพาพิการทั้งสองข้าง เมื่อครู่ตกลงไปใมน้ำนางจะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัยเป็นแน่ ส่วนข้ากลับไม่เป็นเช่นนั้น เจ้ากำลังคิดเรื่องนี้อยู่ใช่หรือไม่"

สีหน้าของเฟิ่งหมีงเสียงซีดเผือด เห็นได้ชัดว่าเขาเดาใจนางถูกแล้ว พัวววันสองตาแดงก้ำ ส่งเสียงตะคอกอย่างโกรธเกรี้ยว

"เจ้าหุบปากซะ!"

"ฝูเอ้อร์กับข้ามีชะตาถึงฆาตพร้อมกัน ลี้นลมในเวลาเดียวกัน หรือว่านางมิได้บอกเจ้า" เห็นพัวววันทำหน้าที่ตะลึงลาน เขาค้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม "มิได้"

บอกเจ้าจริง ๆ หรือนี้ แม่แต่...ซังหยวนก็ไม่เคยบอกเจ้าเช่นกัน?"

อวี๋ซังหยวนนั่งงันไปเล็กน้อย ลอบตระหนกในใจที่ไม่ว่าเรื่องใดก็ไม่หลุดรอดหูตาของบุรุษผู้นี้ไปได้ พลันเห็นพั่วอ้วนกับเฟิงหมิงเสียงมองมาด้วยความประหลาดใจ เขาหลับตาลง กัดฟันพุด

"ข้ารู้" ดวงตาซึ่งลึมขื่นอีกคราเปี่ยมไปด้วยความเด็ดเดี่ยว จับจ้องไปที่พ่อบุญธรรมของพวกนางหนึ่ง ๆ "นางเคยบอกข้า และให้ข้าอย่าบอกผู้ใด เจ้าตาย สามารถช่วยชีวิตคนได้มากตั้งเท่าไร? ขณะที่นางตาย...หาได้มีผลใด ๆ ต่อแผ่นดินนี้ ฉะนั้นข้าถึงเก็บเป็นความลับ บัดนี้เจ้าต้องตายอย่างไร้ข้อกังขา มันคุ้มค่าแล้วที่ข้ารักษาความลับนี้ไว้"

"อวี๋ซังหยวน!"

"พั่วอ้วน! อย่าน้ำโห! เขากำลังยุ่งแยงพวกเราให้แตกคอกัน" เฟิงหมิงเสียงตะโกน "ยิ่งกว่านั้น...ยิ่งกว่านั้นพ่อบุญธรรมได้รับบาดเจ็บสาหัสใกล้ตายแล้ว ต่อให้หวังผู้..."

ต่อให้เหลือลมหายใจเสือกหนึ่งก็หมดปัญญาจะช่วยชีวิตได้แล้ว มิใช่หรือ

"หากว่า..." บุรุษรูปงามนุ่มนวลผู้นั้นยิ้ม ที่ตาแลมองพั่วอ้วน "หากว่าข้าไม่ตายเล่า เช่นนั้นหวังผู้ก็จะไม่ตายด้วย"

ทุกคนในที่นั้นประจักษ์แจ้งถึงความขัดแย้งของการมีชะตากรรมร่วมกันเช่นนี้ได้ในบัดดล พั่วอ้วนไม่รอให้เฟิงหมิงเสียงเอ่ยปาก ก้าวฉับ ๆ เข้าไปแทงกระบี่อ่อนใส่ชือฉู่ไฉว

"หยุดมือ!" อวี๋ซังหยวนลุกกลนสัดกระบวนท่าสังหารไว้ ส่งเสียงตวาด "เจ้าปล่อยยให้เขารอดชีวิต คนที่ตายจะเป็นพวกเรา!"

"ผู้ใดตายก็ช่าง!"

"ใช่สิ! ผู้ใดตายก็ช่าง ขอแค่ช่วยหวังผู้ได้ชีพหรือไม่ นางรอดชีวิตแล้ว หลังจากนั้นแล้ว ปล่อยให้นางตกอยู่ภายใต้การควบคุมของคนผู้นี้ดังแก่ตายเสียดีกว่าอยู่! เจ้าจะให้นางมีชีวิตอยู่อย่างไรชีวิตจิตใจเยี่ยงนั้นอีกหรือ!"

พัววันตะลึงงัน ในใจยังไม่มีแม้แต่โอกาสได้รู้สึกกลิ่นไม่เข้าคายไม่ออก ก็แลเห็นเฟิงหมิงเสียงร้องตะโกนสุดเสียง

"โซ่วเออร์!"

ชื่อภูโซ่วสะดุ้งสุดตัว ดึงความคิดที่เลื่อนลอยไปคืนมา ก่อนที่พ่อนุญกรรมจะได้ขยับกาย กระบี่ยาวก็เสียบทะลุอกซ้ายจนมิดด้าม บีบให้เขาถอยกรูดๆ ไปหลายก้าวถึงจะผินยืนทรงตัวไว้ได้

โลหิตสาดกระเซ็นเข้าตา นางกลับไม่แม้แต่จะกะพริบตาสักคราเดียว เขาไต่ดิดๆ กัน พุดกระซิบที่ริมหูชื่อภูโซ่ว

"จุดบกพร่องใหญ่ที่สุดของเจ้าก็คือใช้กระบี่ หาใช่การสังหารคนด้วยวิธีที่ข้าสอนเจ้า โซ่วเออร์ ข้าช่างสอนได้ดีเหลือเกินจริงๆ..." ดวงตาสีดำที่ไม่เคยเผยความอ่อนแอตรึงอยู่ที่ใบหน้าเฟิงหมิงเสียง "ข้าตายแล้วจะมีอันใดได้หล้ายังมีโซ่วเออร์อีกคน ข้าก็คือนาง นางก็คือข้า นับจากนี้ไปพวกเจ้ายังคงไม่ได้อยู่อย่างสงบสุข ว่าข้าแล้วจะมีประโยชน์อันใด"

หลังจากเขาหัวร่อแผ่วเบาหลายเสียง ดวงตาสีดำแฝงเสน่ห์ล่อลวงใจก็ค่อยๆ ปิดลงอย่างช้าๆ

ผ่านไปครู่ใหญ่ ไม่มีผู้ใดส่งเสียง เฟิงหมิงเสียงใจเต้นตุ้บตุ้บลงขณะเดินเข้าไป ส่วนอวีซังหวนตามประกบติดอยู่ด้านข้าง คอยระวังว่าพ่อนุญกรรมนางจะแสรังตาย

"โซ่วเอ๋อร์ เจ้าปล่อยมือได้แล้ว"

ได้ยินเสียงของเฟิ่งหมิงเสียง ชื่อจูโซ่วตั้งสติคืนมาช้าๆ ส่งยิ้มให้นาง
อย่างประจบเอาใจ

"หมิงเสียง ข้าเป็นเด็กดี"

"ข้ารู้ เจ้าปล่อยมือจากกระบี่ซะ" นางกล่าวเสียงนุ่ม พอเห็นชื่อจูโซ่ว
คลายมือออกอย่างเชื่องช้า ร่างของพ่อบุญธรรมก็หงายหลังล้มลง ตัวแข็งที่
...คล้ายว่าสิ้นชีพแล้วอย่างไรอย่างนั้น

ตายแล้วจริงๆ ไช้หรือไม่

"ตัวเอง" อวิฉิ่งหยวนรู้ว่านางมีใจระแวงสูงอย่างยิ่ง เขาปรี่เข้าไปเอามือ
อึ้งได้จุมูกพ่อบุญธรรมนางแล้วเอ่ยอย่างยินดี "ตายแล้วดังคาด!"

"ตายแล้วจริงๆ?"

"ไม่มีลมหายใจ หัวใจไม่เต้น แล้วยังจะมีชีวิตอยู่อีกหรือ"

เฟิ่งหมิงเสียงได้ฟังก็เข่าอ่อนฉับพลัน ดีที่ได้ชื่อจูโซ่วพญางนางไว้
ทันท่วงที

"ในที่สุดก็...จบสิ้นแล้วไช้หรือไม่..." ประหนึ่งความฝันก็ไม่ปาน

"ยังไม่จบสิ้น" อวิฉิ่งหยวนเอ่ยเสียงเย็นชา ลูกขี้ขี้มองไปที่ชื่อจูโซ่ว
"ไม่ตัดรากถอนโคน ยากจะรับรองได้ว่ากายภาคหน้าจะไม่มีคนเช่นเขาอีก
คนหนึ่ง"

"ขี้ขี้หยวน ถ้ามีโซ่วเอ๋อร์ช่วยเราจะไม่เกิดผลลัพธ์เช่นในวันนี้เป็น
อันขาด..." พ่อบุญธรรมระวางป้องกันไปร้อยแปดพันประการอย่างไรก็ไม่เคย
ระวางระวางโซ่วเอ๋อร์ ไม่อย่างนั้นต่อให้โซ่วเอ๋อร์มีพลังยุทธพิสดารล้ำเลิศก็
ไม่อาจเอาชีวิตพ่อบุญธรรมซึ่งเป็นอาจารย์ถ่ายทอดวิชาให้นางเองกับมือ

• ฟ้ามนดาวศุกร์

ได้หรอก

เห็นอวีซังหยวนทำหูทวนลม จู่โจมใส่ช็อดูโซวซึ่งมีสีหน้างุนงง นาง
เร่งรีบตะโกนขึ้น

"อย่านะ!"

"ไม่ลงมือ วันหน้าเจ้าจะต้องน้กเสียใจภายหลัง!"

"มีข้าอยู่ ข้าจะไม่ปล่อยให้นางกลายเป็นพ่อบุญธรรมคนที่สอง!"

"สังหารพ่อบุญธรรมของตัวเองโดยไม่ลังเลแม้แต่หน่วยนิด สตรีเยี่ยงนี้
มีชีวิตอยู่ต่อไปรังแต่จะเป็นภัยต่อทุกคน นางถูกพ่อบุญธรรมหล่อหลอมจน
โหดเหี้ยมสุดจะเปรียบ รอคระทั้งนางกลายเป็นอย่างเขาก็ไม่ทันการณ์แล้ว!"

"ไม่หรอก! ข้าจะรับผิดชอบเอง! ทุกสิ่งทุกอย่างของโซวเออร์ข้าจะเป็น
คนรับผิดชอบทั้งหมด!" นางต้องการเสียงสนับสนุน จึงมองไปทางพั่ววิน
โดยทันที กลับเห็นเขาสนใจลอยอยู่ริมแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวกรากไม่ขาดสาย ปาก
พิมพ์้าอันใดอยู่ก็สุจัด

เพิ่งหมิงเสียงสองจิตสองใจชั่วคราว ก่อนจะสบตากับอวีซังหยวนแวบหนึ่ง
แล้วเดินไปหาพั่ววินพร้อมกัน

"เพราะอะไรต้องโกหกข้า...ท่านเคยรับปากข้าไว้...ขอเพียงยุติมันลงได้
ข้าจะพาท่านกลับไปที่บ้านเกิด...ดูแลท่านไปชั่วชีวิต...เพราะอะไรต้องโกหก
ข้าด้วย ในเมื่อไม่ว่าเรื่องใดท่านล้วนคาดการณ์ได้หมดสิ้น แล้วไม่เคย
คาดคะเนว่าข้ากำลังคิดอะไรอยู่เลยหรือไร"

เพิ่งหมิงเสียงฟังแล้วใจหายวาบ นึกว่าเขามีความคิดจะจบชีวิตตนเอง
นางกำลังจะอ้าปากห้ามปราม กลับถูกอวีซังหยวนดึงตัวไว้ พุดกระซิบ

"หวังผู้เคยทำนายว่าเขาจะมีอายุยืนยาว อีกทั้งเขาก็มีไซคนที่คิดลั่น

เพราะสตรีผู้หนึ่ง"

"แต่ว่า..."

"เจ้าจะบอกว่าพั่ววันมีความรักต่อนางอย่างลึกซึ้งมากใช่ไหม
อวิฉิ่งหยวนเอ๋ยเยาะหยันตนเองพลางมองไปที่พั่ววันด้วยสายตาเห็นใจ
"เจ้าคิดว่าความแตกต่างระหว่างสูญเสียชีวิตกับสูญเสียชีวิตอยู่ตรงที่ได้
หวังผู้ผูกดวงทำนายชะตาชีวิตเป็น ทว่าแต่โรมานางกลับไม่เคยเอาจิตใจ
คนมาคิดคำนวณด้วย บางครั้งการมีชีวิตอยู่ทรมานเสียยิ่งกว่าตาย
เจ้ากระจ่างแจ้งหรือไม่"

เฟิ่งหมิงเสียงมองพั่ววันแวบหนึ่ง แล้วค่อยมองดูใบหน้าที่เหมาะสมไป
ไปด้วยความรู้สึกหลากหลายของอวิฉิ่งหยวนอีกครั้ง จากนั้นถอนใจเฮือกหนึ่ง
กล่าวขึ้น

"เจ้ากำลังพูดถึงพั่ววันหรือว่าตัวเองกัน?"

ทำได้ตั้งใจ แล้วเป็นผลดีอะไรต่อข้าเล่า" เรื่องบางอย่างที่ว่าก็อย่างเช่นเรื่อง
อาบน้ำ เข้าเวจ

"ยายเฒ่า...แม่นางเขาไม่มีเหตุผลจะพูดปดจริงๆ ทนอยู่ในเรือน
โกโรโกโส กินอาหารตามมีตามเกิดอย่างนี้จะได้ประโยชน์อะไร" สองสามี
ภรรยาสูงวัยตรงมุมห้องกระซิบกระซาบกัน

"เจ้าหุบปากซะ! ข้าไม่สนใจหรอกว่านางจะลืมนอดีตหรือว่าถูกคน
ทอดทิ้งหรือไม่ เดิมนี้กว่าครอบครัวนางร่ำรวยมั่งคั่งถึงได้ซื้องตัวขึ้นฝั่ง
ขอแค่ยังเหลือลมหายใจเฮือกหนึ่ง จะอย่างไรครอบครัวนางก็ต้องตอบแทน
บุญคุณเรา คาดไม่ถึงว่าสวรรค์จงใจกลั่นแกล้งให้เก็บคนที่ทั้งความจำเสื่อม
ทั้งขาเป๋คนหนึ่งกลับมา จะให้นางทำงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ ก็ยิ่งหมดหวัง!"

"ผู้ใดใช้ให้เจ้าช่วยชีวิตคนทั้งทีก็ยังไม่สุจริตใจ..."

"เจ้าปนพื้มทำอะไร ตาแก่"

"เปล่าๆ ข้าจะพูดว่าถ้าอย่างนั้นเจ้าตั้งใจจะทำเช่นไรต่อไป ถึงอย่างไร
คงโยนนางไว้ข้างนอกไม่ได้กระมัง นางไม่สามารถทำมาหากินได้..."

"ไม่สามารถทำมาหากินได้ก็เลยต้องให้พวกเราเลี้ยงดูหรือไร เขาเป็น
ว่าแค่เข็ญเทพเฝ้าประตูที่จะกินจะนอนจะขับถ่ายล้วนต้องมีคนปรนนิบัติ
องค์นี้ออกไปได้เป็นพอ! ช่วงที่ผ่านมานี้ถือเสียว่าเราสูญเสียเงินทองไปกับนาง
เปล่าๆ ก็แล้วกัน...รอดถึงยามค่ำ ลูกเรากลับมาแล้วค่อยว่ากันอีกทีหนึ่ง"

"เสียวุ่นมิใช่ถูกขายเข้าไปในเคหาสน์อะไรนั่นหรือหรือ เพียงครึ่งปีก็
กลับมาเยี่ยมบ้านได้เร็วขนาดนี้เลย?"

"กลับมาเยี่ยมตาเฒ่าอย่างเจ้ายังไม่ดีอีกหรือ ไม่แน่อาจจะมาบอก
ข่าวมงคลก็ได้! ดีชั่วอย่างไรเสียวุ่นของเราที่โถมงามอยู่หลายส่วน

มีคุณสมบัติดีกว่าเทพเจ้าประตวงค์นี้ ต่อให้ไม่ถูกตาต้องใจเจ้าเคหาสน์ เป็นผู้คุ้มกันสักคนก็ยังดีกว่าอยู่อย่างอดมื้อกินมื้อกับพวกเรา"

"ใช่ๆๆ ไม่ว่าจะไร้เจ้าลั้วนคิดได้อย่างถึถ้วนเหมาะสม เจ้าว่าอย่างไรก็ว่าอย่างนั้น"

"แน่นอนอยู่แล้ว ข้ายังวานคนไปบอกให้เสี้ยวชู้ยคอยดูแลเคหาสน์ที่นางทำงานอยู่มีคุณหนูที่ตกน้ำตามหาดัวไม่พบหรือไม่ เสี้ยวชู้ยทำงานจนจะครึ่งปีแล้ว ส่วนเทพเจ้าประตวงค์นี้ก็อยู่ในเรือนเราครึ่งปีกว่าเหมือนกันไม่แน่ว่าสวรรคคอาจคும்ครองให้พวกเราได้อยู่อย่างสุขสบายในช่วงบั้นปลายชีวิตที่เหลือจริงๆ ก็เป็นได้นะ"

"หากได้หล้ามีเรื่องี่เตาส่งเดชก็ถูกต้องได้ง่ายตายปานนี้ ตอนนั้นสวรรคคคงไม่ปล่อยให้ข้าสู่มสี่สู่มห้าเลือกภรรยาผิดคนทั้งที่ลิมตามอยู่หรือ..." ตาเต้าสงเสี้ยงมีมำพาลงถอนหายใจแรงๆ เสือกหนึ่ง ลอบมองหญิงสาวซึ่งนั่งอยู่บนเตียงด้วยสายตาเห็นใจ

"คุณหนูขานเป้? เคหาสน์ถารฟ้าไม่มีคนี่ว่านี่อยู่หรือ" เสี้ยวชู้ยชู้ยขึ้นนับพร้อมพูด "ท่านเจ้าเคหาสน์เป็นนุรุษ มีพี่น้องบุญธรรมี่เป็นสตรีสามคน แซ่เฟ็ง แซ่ชือฉู และแซ่เส็ง แต่ละคนลั้วนแขนขาแข็งแรงสมบุรณดีแล้วก็ไม่เคยได้ยินว่ามีคุณหนูที่หายสาบสูญอะไรด้วย"

"ไม่มีจริงๆ ฐี ใช่หรือไม่ว่า...มีเจตนาทอดทิ้ง ถึงไม่เ้าเจ้าลั้วงรู้ เจ้าไปทำงานได้ครึ่งปีเอง มีปาวไพร่เก่าแกใหม่ ลองถามเขาดู ไม่แน่วา..."

"แม่" เสี้ยวชู้ยอดยิ้มมิได้ "ได้หล้าจะมีเรื่องประจวบเหมาะเพียงนี้ที่ไหนกัน แม้วานายท่านจะเข้มงวด แต่ยังไม่ถึงขั้นมีจิตคิดร้ายทอดทิ้งใคร..."

แม่ นางผู้ นั้นหลับสนิทแล้วใช่หรือไม่" เห็นมารดาพยักหน้า นางถึงไม่ลด
ส้อมเสียงลงอีก "เพียงไม่รู้เป็นเพราะเหตุใด บ่าวไพร่ในเคหาสน์ล้วนเพิ่ง
เข้ามาใหม่ อย่ายว่าแต่คนรับใช้เลย กระทั่งพ่อบ้านก็เป็นผู้มีประสบการณ์ที่
ว่าจ้างมาจากที่อื่น รวากับจะตั้งต้นใหม่หมดทุกอย่าง ข้าสอบถามคนใน
ตระกูลเศรษฐีละแวกใกล้ๆ ก็ล้วนไม่มีคุณหนูที่หายสาบสูญหรือขาเป๋เลย"

"เฮ้อ...สวรรค์ให้เราช่วยนาง ไฉนไม่ให้รางวัลตอบแทนกันบ้างสักนิด
นะ อย่างน้อยก็ให้ลูกเราได้แต่งงานเข้าไปในตระกูลดี ๆ...เสียวซุ่ย เจ้าเห็น
ว่านายท่านอวีคนนั้นเป็นอย่างไรบ้าง มีภรรยาแล้วก็ไม่เป็นไร หาโอกาสให้
เขาเห็นเจ้าเต็มตาสักแวบหนึ่ง..."

"แม่! ข้าเข้าไปใกล้นายท่านทีไรก็ตกใจแทบตายแล้ว ไฉนเลยจะกล้าคิด
หมายปองเขา ยิ่งกว่านั้นดูเหมือนเขาไม่ใคร่สนใจสตรีเท่าไรนัก ไม่อย่างนั้น
คงตบแต่งภรรยาสักคนมาดูแลข้าทาสบริวารอย่างพวกเราไปตั้งนานแล้ว...
จริงสิ อภรณ์ที่ข้าเอามาพวกนั้น คุณหนูเพิ่งให้ข้านำไปเผาทิ้ง บอกว่าไม่มี
คนสวมใส่อีกแล้ว นางเป็นคนประหลาด ขมชอบแต่งกายเป็นนุรุษ ไม่เคย
เห็นนางสวมชุดพวกนี้มาก่อนเลย เผาไปจะน่าเสียดายแค่ไหน ข้าเลยแอบ
ซ่อนไว้สองสามชุด ท่านดูว่าเอาไปขายได้หรือไม่ ได้เงินมาจุนเจือนิดหน่อย
ก็ยังดี"

"พวกคนมั่งมีก็เป็นเช่นนี้ ฟุ่มเฟือยจนชวนให้อิจฉาดาร้อน...เนื้อผ้านี้
ลูบแล้วคล้ายกับชุดบนตัวเทพเฝ้าประตูข้างโน้นนั่นจริง ๆ"

"อย่าละเมอเพื่อพวกอีกเลย แม่...วันพรุ่งข้าต้องรีบกลับ นายท่านจะ
เดินทางขึ้นไปแถวๆ ทางเหนือด้วยเรื่องการค้า แล้วก็พาคุณหนูเพิ่งไป
ด้วย ข้าถูกเลือกให้เป็นสาวใช้ประจำตัว คงต้องเหนื่อยนำคุณเลยทีเดียวน"

"เดินทางขึ้นเหนือ...จะไปนานเท่าไร"

"ลำพังขาไปเที่ยวเดียวก็ลำบากกว่าวันแล้วระมัง ข้าก็บอกแน่ชัดมิได้ ดูเหมือนนายท่านเคยไปมาก่อน คราวนี้เป็นกรไปตรวจตราดูงานแต่เพียงเท่านั้น และถือโอกาสสอนคุณหนูเฟิงเจรจากการค้าด้วย...ข้าละอิจจาจริง ๆ ต่างเป็นสตรีดูเดียวกัน แต่ดวงชะตาของคุณหนูเฟิงดีกว่าข้ามากมายเหลือเกิน"

"สิบกว่าวันหรือ เช่นนั้นรถม้าก็มีได้มีเพียงคันเดียวสินะ ต่อให้ซ่อนคนไว้ก็คงไม่มีทางถูกจับได้ที่ไหนใด?"

"แม่! แม่คิดอะไรอยู่!"

"ข้ากำลังคิดว่าในบ้านไม่มีข้าวสาวเหลือมากพอจะเลี้ยงดูคนที่เอาแต่กินกับนอนนะสิ!"

"ทำอย่างนั้นคือเจตนาทอดทิ้ง แม่นางคนนั้นกระทั่งเดินก็ยังเดินไม่ได้ เอนางไปทิ้งแล้วจะให้นางหิวตายอยู่ข้างถนนหรือ"

"หุบปาก! เรียกว่าเจตนาทอดทิ้งอะไร เราแค่เอาคนที่ช่วยชีวิตไว้มอบต่อให้ผู้อื่นเท่านั้นเอง มีเจตนาร้ายที่ไหนกัน! อีกอย่าง มันเป็นไปได้ที่คนยากจนอย่างพวกเราจะเลี้ยงดูนางไปชั่วชีวิต หากสามารถทิ้งนางไว้บนรถม้าโดยที่ไม่มีผู้ใดรู้เห็น รอนายท่านของเจ้ามาพบเข้าก็คงผ่านไปหลายวันแล้วขอแค่เจ้าไม่ยอมรับเสียอย่าง เขาก็ไม่มีทางล่วงรู้ว่าใครเป็นคนทำ...ไม่แน่อยังจะใจดีเลี้ยงดูนางอีกด้วยนะ!"

"นายท่านมิใช่คนใจดีอย่างนั้นหรอก..."

"นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว ต่อให้หิวตายข้างถนน แต่นางก็ยังมิชีวิตอยู่มาได้ครึ่งปีเพราะพวกเรามีโชหรือ ถือว่าไม่ได้ไม่เสียแล้ว! เจ้ารีบเข้านอนซะ"

ข้าจะลองขบคิดดูดีๆ ว่าต้องใช้วิธีการใดถึงจะเคลื่อนย้ายนางโดยไม่ให้ใครพบเห็น"

"แม่..."

ยามตื่นขึ้นมา ความมืดมิดปกคลุมอยู่รอบตัว เดิมนึกว่าฟ้ายังมีดวงอยู่ ทว่าร่างกายที่ขงอจนรู้สึกไม่สบายตัว รวมถึงเสียงดังแข่งแซ่แปลกหูแว่วอยู่ไกลๆ ทำให้นางแจ่มแจ้งดีว่าตนเองถูก 'ทอดทิ้ง' อีกคำรบหนึ่งแล้ว

ทั้งยังถูกทอดทิ้งไว้บนรถม้าที่แออัดคันหนึ่ง

หญิงสาวใช้มือคลำๆ ไปรอบทิศท่ามกลางความมืด พบว่าตนเองซุกอยู่ในมุมด้านในสุดของรถม้า มีถึงไม้หลายใบวางขวางอยู่ด้านหน้าจนแทบจะบังตัวนางไว้เกือบมิด

ไม่นับว่าเลวร้ายเกินไป อย่างน้อยมิได้ตั้งใจเอาชีวิตนางโดยปล่อยให้ติดอยู่ในช่องเล็กๆ นี้จนขยับเขยื้อนไปไหนมิได้

นางแลมองผืนม่านมิดมิดเบื้องหน้า ปลายจมูกได้กลิ่นสุราจางๆ ก่าจายออกมาจากในถังไม้ นางเอ่ยทอดถอนใจ

"เอาเถิด อย่างน้อยก็ไม่ใช่แย่อย่างครววก่อนที่ตื่นขึ้นมาก็พบว่าสมองว่างเปล่า กระทั่งตัวเองชื่ออะไรก็ไม่รู้ หน้าซำยังคงอดยายเดมาที่ช่วยชีวิตไว้ แล้วร่ำให้สุดเสียงด้วยนึกว่าเป็นแม่บังเกิดเกล้าของตัวเอง...ครววนี้ได้รู้ว่าเป็นใคร 'ทอดทิ้ง' และรู้เหตุผลที่ตัวเองถูกโยนทิ้ง"

การทำใจให้เป็นสุขท่ามกลางความทุกข์บนตาลให้นางรู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้นฉับพลัน

ก่อนหน้าสูญเสียวความทรงจำ นางจะต้องเป็นกุลสตรีที่พึงใจในสิ่งๆ

ตนมีแม่อยู่ในสภาพลำเค็ญเป็นแน่ ฉะนั้นหลังจากความจำเสื่อมแล้วนางจึงไม่เพียงไม่ร้องไห้โวยวาย กลับรู้สึกผ่อนคลายมากกว่าปรกติเสียอีก เพราะหนักอึ้งทั้งมวล ทั้งสรรพางค์กายเป็นอิสระในที่สุด...นางในอดีตคงหาได้มีชีวิตที่สมดังใจหมาย ถึงขั้นเป็นไปได้มากกว่าเคยถูกทารุณอย่างโหดเหี้ยม หรือว่านางจะถูกสามีประทุษร้าย? แต่ก็ไม่มีใครจะคล้ายเป็นเช่นนั้นนัก...

แม้นางความจำเสื่อม กลับสามารถยอมรับเรื่องที่ขาพิการทั้งสองข้างได้อย่างสงบมาก แสดงว่านางขาเป๋มาเป็นเวลานานมาแล้วถึงได้มีปฏิกริยาเช่นนี้...กระนั้นคนที่อยู่ในสภาพเดินไม่ได้มานานหลายปีเช่นนางจะเป็นที่ต้องการของผู้ใดเล่า

แล้วบุรุษที่เห็นรูปโฉมไม่ชัดเจนอยู่จนแล้วจนรอดในความฝันคนนั้นล่ะ "เขาเอาแต่เรียกข้าว่าคุณหนูๆ จะต้องมิใช่คนที่สนิทชิดเชื้อสักเท่าไรหรือ ...เช่นนั้นเขาเป็นอะไรกับข้ากันแน่นะ" เขาคนนั้นสำคัญต่อนางมากใช่หรือไม่ โฉนในเวลาที่น่างสับสนกระทั่งบิดามารดาบังเกิดเกล้ากลับจดจำเขาได้ฝังใจ

"เสี่ยวซู่ย เจ้าจะไปไหน" เสียงร้องเรียกดังลอดมาจากด้านนอก "นายท่านอวี๋บอกไว้มิใช่หรือว่าตกดึกอย่าเดินเฟิ่นฟ่าน ระวังจะเกิดเรื่องขึ้นนะ อีกอย่าง พวกเราเดินทางมาทั้งวันแล้ว เจ้าไม่เหนื่อยบ้างหรืออย่างไร"

"เจ้าคะๆ ข้าจะไปนอนเดี๋ยวนี้เลย!"

ผ่านไปชั่วครู่จนเสียงต่างๆ เงียบลง มีเสียงฝีเท้าแผ่วเบาเข้ามาใกล้ รถม้าคันที่นางอยู่ พร้อมกับม้าประตุถูกเลิกขึ้นมุมหนึ่ง นางรู้ได้โดยอาศัยแสงไฟสลัวๆ ว่าด้านนอกฟ้ามืดแล้ว

"ขอโทษด้วย..." หญิงสาวข้างนอกเอ่ยกระซิบและยื่นข้าวขามหนึ่ง

เข้ามาอย่างว่องไว แล้วปล่อยมันประตูปิดลงทันควันราวกับกลัวจะถูกคนเห็นรูปโฉมอย่างไรอย่างนั้น บันดาลให้ภายในรถม้าตกอยู่ในความมืดมิดดังเดิม

นางรู้สึกขบขันพอดู ไม่คิดจะส่งเสียงร้องเรียกหญิงสาวนามว่าเสี่ยวซู่ยคนนั้น เรียกไว้จะมีประโยชน์อันใด บังคับให้อีกฝ่ายพาเทพเจ้าประตู่เช่นนางกลับไปอุปการะเลี้ยงดูอีกหรือ

โซ่วนางจะไม่ล่วงรู้ความคิดอ่านของสามีภรรยาสูงวัยคู่นั้น บทสนทนาของพวกเขาในราตรีนั้น นางได้ยินอย่างแจ่มชัด ทว่าไม่มีสิทธิ์จะกล่าวอะไรได้ นางคงพูดมิได้กระมังว่า 'ช่วยคนไว้ก็สมควรมีหน้าที่เลี้ยงดูกันไปตลอดชีวิต' จากนั้นกอดเตียงไว้แน่นไม่ยอมไปไหนจนถูกคนชายตามองอย่างเหยียดหยัน

ข้าวเย็นชืดไปบ้าง ทั้งส่งกลิ่นคาวจางๆ ผสมปนเปกับกลิ่นสุราที่ลอยอวลออกมาจากในถังไม้ รวมกับกลิ่นตุๆ ของตัวนางที่ไม่ได้อาบน้ำ... ขวนให้ยากจะกลืนลงคอโดยแท้ ทว่าไม่กินก็ไม่ว่างมือต่อไปจะได้กินเมื่อไหร่ นางไม่คิดจะหิวตายกลายเป็นศพให้คนชมดูหรอกนะ

ฝืนใจกินไปหลายคำพลันได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาใกล้อีก...

เป็นเสี่ยวซู่ยใช่ไหม

เพราะรู้สึกผิดในใจเหลือเกิน ก็เลยตกลงใจจะพานางออกไปเห็นแสงตะวัน?

แต่แล้วกลับเป็นเสียงของบุรุษที่ตั้งขึ้น

"เจ้ายังไม่นอนรี"

นางสะดุ้งโหยง นึกว่าคนนอกรถม้าเอ่ยถามตนเอง ขณะที่กำลัง

• พัทธนาการ

สองจิตสองใจว่าจะกล่าวตอบหรือไม่พลันได้ยินเสียงที่แยกไม่ออกว่าเป็นชายหรือหญิงพูดตอบบุรุษผู้นั้น

"ซังหยวน เป็นเจ้านี่เอง"

"เป็นอะไรไป ข้าทำให้เจ้าตกใจรี หรือเจ้ายังคิดว่าเรามีชีวิตอยู่อีก... เห็นชัด ๆ ว่าถูกฝังลงดินไปแล้วมิใช่หรือ"

"ข้ารู้... แต่ว่า... หมู่นี้ข้ามักรู้สึกกระวนกระวายใจมาก"

"คนที่ทำให้เจ้ากระวนกระวายใจสมควรเป็นชื่ออุไซว์"

"เฮ้อ ไยเอื่อยถึงนางอีกแล้วเล่า"

"นางอยู่ต่อไป ข้าเร็วจะนำเภทภัยมาถึงเจ้า ครานี้เจ้าจงใจทิ้งนางไว้ในเคหาสน์คนเดียว ในใจเจ้าวางแผนการใดอยู่มีหรือที่ข้าจะไม่รู้ เจ้าอยากพิสูจน์ว่าถึงไม่มีเจ้า นางอยู่ตามลำพังก็จะไม่ก่อเรื่องขึ้น แต่ถ้าพวกเรากลับไปแล้วเกิดเรื่องขึ้นจริง ๆ เจ้าคงจะยินยอมให้ข้าลงมือสังหารคนได้แล้วสินะ"
สังหารคน?

หญิงสาวซึ่งกำลังกินข้าวอยู่ในรถม้าตื่นตระหนกในใจ มีอสังนจนแทบทำตะเกียบหล่น นางคงจะมีได้ถูกซ่อนอยู่ในรถม้าของผู้ร้ายฆ่าคนกระมัง... สามีภรรยาสูงวัยคู่นั้นพูดว่าเป็นรถม้าของตระกูลใหญ่มิใช่หรือ หรือว่าจริง ๆ แล้วตระกูลใหญ่ที่วันนี้รับจ้างสังหารคนด้วย

นางบังเกิดความอยากรู้อยากเห็นขึ้นมาเล็กน้อย... เอ้อ ดูท่าความอยากรู้อยากเห็นจะต้องเป็นนิสัยติดตัวนางก่อนความจำเลื่อมเป็นแน่ มันเร่งเจ้าให้นางถัดตัวไปเบา ๆ และฝืนยื่นใบหน้าเล็ก ๆ ขาวซีดไปขีดติดมุมหนึ่งของหน้าต่างรถม้า

ดวงตาทั้งสองแอบมองสภาพโดยรอบนอกรถม้าอย่างเงียบเชียบ...

แสงจันทร์รำไรสาดกระทบพื้นดิน มีสิ่งก่อสร้างแปลกตา นางเพ่งมอง
อยู่พักใหญ่ถึงอ่านคำที่เขียนอยู่บนป้ายออกว่าโรงเตี๊ยม

"ขังหยวน ไช่เอ๋อร์มิได้ตั้งใจหรอกระ" หนุ่มน้อยผอมบางซึ่งยืน
หันหลังให้ทอดถอนใจ ดึงดูความสนใจของนางไปครึ่งหนึ่ง

ที่แท้คนที่แยกแยะไม่ชัดว่าเป็นชายหรือหญิงนั้นเป็นบุรุษผู้หนึ่ง นาง
รำพึงในใจพลางตัวตวยตามองไปยังบุรุษอีกคนตามสัญชาตญาณ คนผู้นั้น
น่าจะชื่อว่าขังหยวน เขาสวมอาภรณ์สีน้ำเงินทั้งชุด ดวงหน้าซ่อนอยู่ในเงามืด
เห็นไม่ชัดเจน...เงาของบุรุษในความผันผูดขึ้นกลางห้วงสมองโดยทันที
ส่งผลให้ใจคอสั่นไหวอีกคราหนึ่ง คลับคล้ายจวนจะจับเงื่อนไขอะไรได้แล้ว
แต่คนที่ชื่อว่าขังหยวนกลับส่งเสียงเอ่ยขึ้นขัดจังหวะภวังค์ความคิดของนาง

"ช่างเถอะ ข้าจะไม่ได้แย้งกับเจ้าให้มากความอีก วันพรุ่งยังต้อง
เร่งเดินทาง ถึงเจ้าจะนอนไม่หลับก็เอนตัวพักผ่อนสักครู่หนึ่งเถอะ อย่าให้
พ่อบุญธรรมเจ้าที่ตายไปแล้วยังตามหลอกหลอนไม่เลิกรา"

"เขา...ตายแล้วจริงๆ ไช่โหม ขังหยวน...หลังจากพวกเขาตายไป ข้า
ไม่เคยถามเจ้ามาก่อน ที่หวังผูกพันว่าชะตาถึงฆาตพร้อมกัน นอกจากตาย
วันเดียวเดือนเดียวปีเดียวกันแล้วยังมีอะไรที่เจ้ามิได้พูดออกมาอีกหรือไม่"

ขังหยวนได้ยินเข้าก็หรีดตาลง

"เจ้าคิดจะพูดอะไรกันแน่หมิงเสียง"

"...ตายแล้วจริงๆ ไช่โหม ข้าเคยคิดว่าหากล้วนไม่ตายเล่า ชะตาชีวิต
ของทั้งสองคนยังจะเป็นเช่นเดียวกันทุกประการอีกหรือไม่ มีเพียงพวกเขา
เท่านั้นที่แจ่มแจ้งเรื่องดวงชะตาที่สุด เป็นไปได้หรือไม่ว่าหลังจากประสบ
เหตุการณ์เฉียดตายพร้อมกันแต่กลับไม่ตายแล้ว ชะตาชีวิตจะช้ารอย

เดียวกัน..."

ถ้อยคำที่หนุ่มน้อยนามว่าหมิงเสียงกล่าวมีนัยลึกซึ้งอย่างมาก นางฟังไม่เข้าใจสักนิด อีกทั้งไม่อาจตั้งใจฟังอย่างละเอียดได้อีกสืบไป ด้วยสายตาสายตาที่พร่ามัวและความรู้สึกหนักอึ้งตรงศีรษะทำให้นางตระหนักในที่สุดว่าถูกวางยาในข้าวขามเมื่อครู่นี้

น่าซึ้งนัก กระทั่งบุรุษนามว่าซ่งหยวนมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร นางยังมองไม่เห็นเลย...

นิ้วมือที่จับหน้าต่างรดน้ำไว้แน่นเริ่มอ่อนแรงลงบ้างขณะผืนทอดสายตาที่พร่าเลื่อนไปยังร่างของซ่งหยวน นางตื่นเต้นดีใจเมื่อแลเห็นเขาหมุนกายกลับมาช้าๆ คล้ายจะกล่าวตอบ

ทนต่อไปอีกนิด ทนต่อไปอีกนิดก็จะได้มอง...เห็น...แล้ว ม่านหน้าต่างหลุดจากนิ้วมือ พร้อมกับร่างนางที่ล้มพับลงบนรถม้าอย่างปราศจากสัมเสียดแสงจันทร์ส่องสว่างโอบหน้าเครื่องขริมเยินขาของซ่งหยวนให้เห็นแจ่มชัด

"เป็นอะไรไปอีก" เขาถาม

"ข้ากลับคล้ายจะได้ยินเสียงบางอย่าง"

"ก็แค่เสียงลม เจ้าอ่อนไหวง่ายเกินไปแล้ว"

"อาจจะเป็นเช่นนั้นกระมัง...ซ่งหยวน เจ้าน่ะจริงจังกับชีวิตเกินไป ไม่ว่าเรื่องใดล้วนถูกเจ้าตัดสินด้วยเหตุผล ไม่แน่อาจทำให้เจ้าพลาดสิ่งที่ต้องการมากที่สุดในชีวิตไปก็เป็นได้"

สิ่งที่ชายหนุ่มผู้นั้นต้องการมากที่สุดในชีวิตไม่มีทางเป็นนางไปได้ ฉะนั้นอย่าเจอตัวนางจะดีกว่า...ในรถม้า หญิงสาวคิดคำนึงอย่างสับสนและเลื่อนด้วยสติสัมปชัญญะที่หลงเหลืออยู่รางๆ แม้วินข้างหน้าของนางจะมุ่งสู่

ทิศทางใดก็สุดรู้ ทว่าฟังจากน้ำเสียงเย็นชาของคนชื่อซังหยวนนั้นแล้ว หากเขาเจอตัวนางในตอนนั้นก็ยากจะรับรองได้ว่าจะไม่ส่งนางกลับไปให้สามีภรรยาสูงวัยคู่นั้นดังเดิม นางไม่ยอมให้มีชีวิตที่ถูกคนมองด้วยสายตาดูแคลนทุกวัน อีกอย่าง...แม้แต่จะอาบน้ำยังไม่ได้ ไปด้วยทุกข์ที่ไรก็ถูกคนแสดงกิริยารังเกียจ นางไม่ยอมก้มหน้าไปชั่วชีวิตหรอกนะ

"...ไปทางเหนือครานี้...ไม่รู้ว่าเขาจะสบายดีหรือเปล่า..."

ใช่แล้ว ทางเหนือ...สถานที่เดียวกับที่บุรุษในความฝันคนนั้นอาศัยอยู่ ด้วยเหตุนี้ นางถึงแสร้งไม่รู้ไม่ชี้ ปล่อยให้สามีภรรยาคู่นั้นพานางขึ้นรถ นางอยากอยู่ใกล้กับเขาคนนั้นมากขึ้นสักหน่อย ใกล้ขึ้นแค่นี้ดีก็ยิ่งดี บางที่อาจมีโอกาสดูแลพานพบเขากระมัง

ถึงจะกล่าวว่าได้ฟ้ากว้างใหญ่ โอกาสพบเจอบุรุษในความฝันช่างมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย แต่นางยังคงอยากไป นางอยากไปนี่นา!

นางมีลางสังหรณ์ว่าขอเพียงมีโอกาสพบเขา นางจะจดจำอดีตได้ จำได้ว่านางเป็นกุลสตรีที่พึงใจในสิ่งที่ตนมีปานใด

จะซังหยวน ชื่อฉู่เซว่ หมิงเสียง หรือหวังฝูอะไรก็ช่าง...ยามได้ยินชื่อเหล่านี้ นางไม่มีความรู้สึกใดๆ สักนิด กระนั้นพอบุญกรรมที่พวกเขาเอ่ยถึง กลับทำให้นางอึดอัดตรงกลางอกอยู่ไม่วาย หรือว่า...นางก็มีพอบุญกรรมที่น่าชิงชังคนหนึ่งเช่นกัน แล้วบุรุษในความฝันคนนั้นก็คือพอบุญกรรมของนาง?

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ยังไม่ทันบังเกิดความรู้สึกใดๆ สติสัมปชัญญะของนางพลันดับวูบลงราวกับถูกม่านหมอกหนาที่บปกคลุมไว้ในที่สุด

ก่อนหมดสติไป นางคิดคำนึงอยู่เพียงเรื่องเดียว...

• พัทธน์ดาวสุวิ
•

กีนยาสลบเข้าไป ดวงตาสีไม่ขึ้น หูฟังไม่ได้ยิน แต่จมูกยังได้กลิ่น
ดังเดิม
ช่างเหม็นเหลือเกิน...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)